

[Miljøministeren]

funktioner der skal placeres i de udpegede kommunecentre.

Ved godkendelsen af regionplanerne lagde man bl.a. vægt på at støtte de svage dele af regionerne. Tanken er, at arbejdspladser og service skal placeres, så folk kan nå dem uden at rejse urimelig langt.

Disse synspunkter er også fremhævet i landsplanredegørelsen fra 1984, hvor regeringen tilkendegiver, at målene om en ligelig udvikling i regionerne bør fastholdes, selv om det er blevet vanskeligere. På den anden side fremhæves, at en fastlåsning af forældede strukturer – såvel i erhvervslivet som i den offentlige sektor – ikke hjælper de svage egne.

Ifølge intentionerne bag lands- og regionplanloven og kommuneplanloven skal de statslige myndigheder inden for de givne lovgivningsmæssige og økonomiske rammer støtte realiseringen af de lokale råds planlægning. En regionplan og en kommuneplan kan dog ikke tidsmæssigt eller økonomisk indeholde bindinger, der direkte forpligter de statslige myndigheder til at opretholde et bestemt aktivitetsniveau.

I den aktuelle situation, hvor der ønskes omstilling inden for en offentlig sektor, bør planer om væsentlige nedskæringer forelægges for amtsrådet til vurdering af, om omstillingen vil modarbejde eller fremme regionplanens mål.

Jeg vil derfor finde det bedst stemmende med intentionerne i lands- og regionplanloven, at amtskommunerne inddrages i sager som den foreliggende, inden der træffes endelig afgørelse.

Spm. nr. S 1245

Til miljøministeren (9/6 86) af:

Camre (S):

»Hvad er ministerens reaktion på, at landboforeningernes formand, H. O. A. Kjeldsen, opfordrer landmændene til at udsætte deres miljøinvesteringer, til støtteloven er vedtaget?«

Begrundelse

I udtalelser, der er citeret i flere blade (eksempelvis i Landbrug Fyn, 2. juni 1986), udtaler landboforeningernes formand, H. O. A.

Kjeldsen, at landmændene bør udsætte deres miljøinvesteringer, til støtteloven er vedtaget.

Som bekendt er landbrugets forpligtelser til at overholde miljølovgivningen og herunder NPO-forliget fra 1985 ikke afhængige af støtteloven. Det har netop været det radikale venstres begrundelse for at kunne medvirke til udsættelse af miljøstøttelovgivning for landbruget, at landbrugets forpligtelser til at overholde miljølovgivningen ikke var afhængige af støtteloven.

På den baggrund må det virke foruroligende, at lovforslaget, der blev fremsat i november 1985, og som regeringen og det radikale venstre foreløbig har fået udskudt til efteråret 1986, af landboforeningernes formand gøres til en betingelse for, at landmændene bør gå ind i investeringer, der kan bekæmpe landbrugets forurening. Landboforeningernes formands udtalelser forekommer direkte at være en opfordring til at overtræde miljølovgivningen.

Det vil være af central betydning for vurdering af landbrugets forurening, at ministeren klargør de miljøforpligtelser, som allerede påhviler landbruget, samt at miljøministeren oplyser, i hvilket omfang han mener miljømyndighederne kan tolerere, at nødvendige miljøinvesteringer udsættes.

Svar (18/6 86):

Miljøministeren (Chr. Christensen):

Ifølge bekendtgørelse nr. 15 af 24. januar 1986 om husdyrgødning og ensilage m.v., der er udformet på baggrund af det NPO-forlig, som blev indgået af et bredt flertal i folkettingen den 31. maj 1985, skal landbruget inden 1990 have bragt opbevaringsforholdene for naturgødning i orden, herunder også for de flestes vedkommende have en bestemt opbevaringskapacitet.

Landbruget har således en frist til at gennemføre de nødvendige investeringer, idet det dog er antaget, at investeringerne ville blive gennemført løbende indtil 1990. Ud fra et miljømæssigt synspunkt er det naturligvis ønskeligt, at så mange investeringer som muligt falder så tidligt som muligt i denne periode, men noget krav herom er der ikke fastsat. Det er dog mit bestemte indtryk, at der hos mange landmænd er et ønske om at komme i gang med investeringerne så hurtigt som muligt.